

Nya rekord i Grebo

Snabbaste Gruvsvängen kördes av 600 cyklister

Gruvsvängen är de många rekordens lopp. Praktiskt taget varje år sedan starten 1969 har arrangören, Grebo IK, kunnat notera nytt deltagarrekord. Så också i år. Årets Gruvsväng lockade över 600 cyklister från när och fjärran.

I strålände solsken cyklade gammal och ung, fartdärar och promenadåkare den 65 km långa slingan över Vårdsberg

och Björsäter. Somliga, över 200, körde för säkerhets skull två varv.

Trots att Gruvsvängen är ett rent motionslopp kan vi inte underlåta att fylla på rekordkvoten. Aldrig tidigare har den långa banan åkts så fort som i år. Tre timmar och trettio tre minuter. Vem som gjorde det?

— Det säger jag inte, kommer det prompt från tävlingschefen Tage Johansson.

Komplimanger

Annars skiner Tage i kapp med den generösa pingstsolen och sprider komplimanger omkring sig till alla inblandade. Cyklisterna har skött sig bra. Bara en kullåkning med ett benbrott har rapporterats.

Förra året genomfördes Gruvsvängen av 528 cyklister. Det var rekord då och 450 fler än vid premiären 1969. Det nya rekordet lyder på 603 deltagare. I den siffran ingår det tiotal pedaltrampare som på annandagen måste göra marktjänst utmed "svängen". Folk ur arrangörstabern som åker ett varv nu i veckan i stället.

Veteraner

De verkliga veteranerna i sammanhanget är Ivan Wall från Lingham och Karl-Erik Larsson från Linköping. De genomförde nu sitt fjortonde lopp av lika många möjliga.

Guldmedaljer för tio genomförda Gruvsvängar fick Ingbritt Kagerland, Carl-Erik Johansson, Lage Johansson, Harry Klasén, Erik Matsson, Åke Nilsson, Yngve Nyberg, Per-Olof Olsson och Bengt Rehn.

En försiktig beräkning gör gällande att de deltagande cyklisterna minskade ungefär ett ton i vikt. Men i gengäld klämde de i sig 600 liter saft, 500 läskedrycker, nio hinkar saltgurka, 18 kartonger bananer, två lådor äpplen och 1 800 bul-lar. Dessutom fick var fjärde cyklist genom lottens hjälp ett pris för sin insats.

Operan väntar på Anna från Åtvid

– Det känns underbart!
Anna Söderbäck från Åtvidaberg är just nu den personifierade lyckan.

Efter flera års envist och ambitiöst arbete med sin sångröst har Anna under våren och försommaren kunnat skörda de första riktigt stora frukterna av allt slit.

Operaskolan

Inte nog med att hon i sommar fått engagemang på Drott-

ningholmsteatern i konkurrens med ca 200 andra sångare på provsjungningen. Eller att hon sjungit sig fram till en roll på Ystadoperan (som hon dock tackat nej till).

För några dagar sedan fick Anna beskedet att hon blivit antagen till Operaskolan, eller som den officiellt heter, Statens musikdramatiska skola i Stockholm.

Nu väntar tre och ett halvt års utbildning till operaartist för Anna Söderbäck.

Fjärde försöket

Det här var fjärde gången gillt för henne. Tre gånger tidigare har hon gått igenom de fyra påfrestande provdagarna.

I år deltog närmare 100 unga begåvade sångare i proven. Bara tre antogs. Anna kom in som etta.

Det senaste halvåret har betytt mycket för Anna Söderbäcks utveckling som sångare.

Övat dagligen

– Jag har fått vara frisk och mått prima till kropp och själ. Det har betytt att jag kunnat och känt lust att öva praktiskt taget varje dag. Jag har haft förmånen att få ha en fin

ackompanjator och resultatet av sångpedagogen Ingrid Olofsdotter-Larssons undervisning börjar bära frukt.

Tillsammans har dessa faktorer inneburit att Anna fått en stadigare och större ton med mer höjd.

Till teatern

Redan från barnsben var Anna Söderbäck på det klara med att hon på ett eller annat sätt skulle till teatern. Som i så många andra fall i Åtvid upptäckte kantorn, Ingemar Ericsson, att han här hade en sång-elev med kvaliteter utöver det vanliga. Han gav henne grunderna.

Anna flyttade så småningom till Stockholm och tog en gymnastikdirektörsexamen på GIH, medan hon på fritiden studerade vidare för Hans Gertz. Hon blev medlem i Adolf Fredriks Bachkör och i Mikaeli kammarkör.

"Lärorikt"

I flera omgångar har Anna förgäves försökt få plats på Operaskolan, musikaliska akademien och andra nyckelutbildningslinjer. Först nu har det lossnat för henne.

– Jag tror att motgångar kan vara lärorika. Om man lär sig att ta dem och jobba för att komma över dem.

Nästa gång åtvidabergarna får chansen att lyssna på Anna Söderbäck blir i slutet av augusti i samband med finalen på Sommarmusik i Åtvid.

CHRISTER BERG

Anna Söderbäck från Åtvid. Lycklig, solbränd, ödmjuk inför den senaste tidens framgångar

4/6

22
1/6

Hur får man en fiolfikus att sluta växa?

— Den bara växer och växer. Jag vet inte hur det skall sluta. När den blev två meter hög kapade jag den i takhöjd och då satte den igång att växa på bredden i stället. Men den får väl hållas.

Det säger Björn-Olov Nilsson i Åtvidaberg. Hemma i vardagsrummet på Duvgatan tävlar han, hustru Siw och barnen om utrymmet med en jättelik fiolfikus. Ett riktigt träd. Två meter högt och med flera grenar på ca 4–5 meter.

Från fiolfikusen hänger blad som bra mycket påminner om just fioler. Björn-Olov har räknat till över 300 "fioler".

— Skriv en miljon, för så känns det ibland när man ska damma av dem, säger Siw.

Familjen Nilsson har haft fiolfikusen i tio år. Hur de hört sig för hos vänner, bekanta och blomsterhandlare har de inte kunnat förstå annat än att deras träd är något litet extra.

— Fast å andra sidan brukar det mesta växa bra här. Kanske det beror på värmesystemet som är litet annorlunda.

För en som undrar kan slutligen nämnas att ingen i familjen spelar fiol. Ännu.

— När den nådde taket kapade jag den och då började den växa på bredden i stället, berättar Björn-Olov Nilsson i Åtvidaberg vid sin magnifika fiolfikus